

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΩΝ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ*

- 411 726 Χαρτ. Βίος και ἀκολουθία τοῦ ἁγίου *Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ*. φ. 142.
- 412 727. Χαρτ. «Τοῦ παναγιατώτου καὶ σοφολογιατώτου κυρίου *Γενναδίου* Πατριάρχου Κ)πόλεως τοῦ *Σχολαρίου*, Πρόλογος περὶ τῆς ἐπιτομῆς τοῦ *Ψαλτηρίου*» Ἐν τέλει: «Γενναδίου ἁμαρτωλοῦ 1858». Εἶναι ἡ Ἐκλογή, ἣτις ἐξεδόθη ἐν Βουκουρεστίῳ τῷ 1749 ὑπὸ τὸν τίτλον : «Σύνοψις εὐχῶν ἐκ τοῦ *Ψαλτῆρος* συλλεγεῖσα παρὰ τοῦ... Γενναδίου *Σχολαρίου*...» Βλ. Legrand Bibliogr. hell XVII αἰῶνος I, σ. 372.
- 413 728 Χαρτ. Ἐκλογὴ τοῦ *ψαλτηρίου*, ὕμνοι *Θηκαρᾶ* καὶ ἄλλα τινά. σ. 256.
Ἐν τέλει ὁ πίναξ τῶν περιεχομένων.
- 414 729 Χαρτ. Ἀκολουθία εἰς ἱερέα ἐνυπνιασθέντα εὐχαὶ καὶ ἄλλα τινά. σ. 86.
- 415 730 Χαρτ. Μουσικόν. Ἐν ἀρχῇ ὁ πίναξ τῶν περιεχομένων σ. 352.
- 416 731 Χαρτ. » περιέχον μαθήματα ὄρθρου καὶ λειτουργίας σ. 316.
- 417 732 Χαρτ. » ἀκολουθία τῆς ἁγίας *Σκέπης* τῆς Θεοτόκου. σ. 28.
- 418 733 Χαρτ. Ἀκολουθίαι τοῦ Προδρόμου σ. 406.
Ἐν τέλει: «Ἐγράφησαν αἱ θεῖαι αὐταὶ καὶ ἱεραὶ ἀκολουθίαι τοῦ τιμίου Προδρόμου εἰς τὰς ἐπισήμους αὐτοῦ ἑορτὰς δηλαδὴ τοῦ ὄλου ἐνιαυτοῦ παρ' ἐμοῦ *Θεωνᾶ* τοῦ ἐλαχίστου ἱερομονάχου καὶ ἁμαρτωλοῦ, ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς σεβασμίᾳ αὐτοῦ μονῆ τῇ καλουμένῃ τοῦ ἁγίου Διονυσίου ἐν τῷ Ἰω ἔτει, ἰνδ. ι', κατὰ μῆνα Ἰανουαρίου».
- 419 734 Χαρτ. Ἀκολουθίαι τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου ἀπὸ τῆς α' μέχρι γ'.
- 420 735 Χαρτ. Ἀκολουθία τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου ἀπὸ τῆς ιδ' μέχρι τέλους.
- 421 736 Χαρτ. Ἀκολουθία τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ὄλου.. ἐν τέλει: «ἐπὶ ἔτους αχξς'».

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 52, τεῦχος ΝΓ'.

- 422 737 Χαρτ. Ἀκολουθία τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου ἀπὸ α'—ιθ'.
 423 738 Χαρτ. » » ἀπὸ κ'—λ'.
 424 739 Χαρτ. » » Δεκεμβρίου ἀπὸ α'—ιζ'.
 425 740 Χαρτ. » » ἀπὸ ιη'—λ'.

Ἐν τέλει: «Ἐγράφη τὸ παρὸν μηναιὸν διὰ χειρὸς ἐμοῦ τοῦ εὐ-
 τελοῦς καὶ ἁμαρτωλοῦ **Ἰγνατίου** ἱερομονάχου ἐν τῇ σεβασμίᾳ
 καὶ ἱερᾷ καθ' ἡμᾶς μονῇ τοῦ ἁγίου Διονυσίου, ἧς καὶ κτῆμα τυγ-
 χάνει· ἐν ἔτει αχκθ', μηνὶ Ὀκτωβρίῳ ἡ'».

- 426 741 Χαρτ. Ἀκολουθία τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου ἀπὸ α'—ιδ'.
 Ἐν τέλει: «Ἐτελειώθη ἐν μηνὶ σεπτεμβρίῳ ιζ' αχμδ' χειρὶ **Γα-
 λακτίωνος** ἱερομονάχου ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγίου Διονυσίου, ἧς
 κτῆμα τυγχάνει».

- 427 742 Χαρτ. Ἀκολουθία τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου ἀπὸ ιε'—λα'.
 Ἐν τέλει ἡ ὡς ἄνω σημείωσις αχμε', μαίου κη'.

- 428 743 Χαρτ. Ἀκολουθία τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου.
 Ἐν τέλει: «Ἐγράφη τὸ παρὸν μηναιὸν διὰ χειρὸς **Ἰγνατίου** ἱε-
 ρομονάχου ἐν τῇ θείᾳ καὶ ἱερᾷ μονῇ τοῦ ἁγίου Διονυσίου, ἧς
 καὶ κτῆμα τυγχάνει, ἐν ἔτει τὸ ἀπὸ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας τοῦ
 Κυρίου ἡμῶν αχκα', μηνὶ Ἰουνίου θ'»

- 429 744 Χαρτ. Ἀκολουθία τοῦ μηνὸς Μαρτίου.
 Ἐν τέλει: Εἴληφε τέρμα τῇ Θεοῦ συνεργίᾳ
 ἡ βίβλος ἥδε τῶν σεβασμίων μελῶν,
 χειρὶ γραφεῖσα μὴ καλῶς ἡσκημένη
 ἐμοῦ τάλανος **Ἰγνατίου** τοῦ θύτου·
 βαλβίς γὰρ ἥδε τοῦ γράφειν ἦδη, φίλοι,
 νῦν μοι κατέστη, οὗ χάριν συγγνωστέον,
 πέλει δὲ κτῆμα τῆς μονῆς τοῦ Προδρομοῦ,
 ἦν καὶ φιλοῦσι Διονυσίου καλεῖν,
 ἐν ἧ καὶ γέγραπται ὄντος ποιμένος
 ἡμῶν καὶ πατρὸς τοῦ κυροῦ **Δαυρεντίου**,
 τοῦ σεμνὸν εὐπρόεποντος ἐν θνητόλοις.
 Ἐν ἔτει ζρ' Ἰανουαρίου κδ'.

- 430 745 Χαρτ. Ἀκολουθία τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου.
 Ἐν τέλει: «Τὸ παρὸν μηναιὸν ἐγράφη διὰ χειρὸς ἐμοῦ **Ρα-
 φαῆλ** ἱερομονάχου ἐν ἔτει ζριζ' μηνὶ φεβρουαρίου γ' καὶ οἱ ἀνα-
 γινώσκοντες εὐχεσθε ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ» σ. 440.

- 431 746 Χαρτ. Ἀκολουθία τοῦ μηνὸς Μαΐου. σ. 588.

- Ἐν τέλει: «Τὸ παρὸν μηναιὸν ὑπάρχει κτῆμα τῆς τοῦ κυρ Διονυσίου σεβασμίας μονῆς τῆς ἐν τῷ Ἁθῶ ἀγιωνύμῳ ὄρει διακειμένης· ἐγράφη δὲ χειρὶ **Κυρίλλου** μοναχοῦ κατὰ τὸ Ἱερὸν ἔτος».
- 432 747 Χαρτ. Ἀκολουθία τοῦ μηνὸς Ἰουνίου.
Ἐν τέλει: «Τὸ παρὸν μηναιὸν ἐγράφη διὰ χειρὸς **Μαρθαίου** ἱερομονάχου ἐν ἔτει Ἱερὸν β', μηνὶ Φεβρουαρίῳ α', ἡμέρᾳ δ'».
- 433 748 Χαρτ. Ἀκολουθία τοῦ μηνὸς Ἰουλίου.
Ἐν τέλει: «Ἐγράφη διὰ χειρὸς **Κυρίλλου** μοναχοῦ τοῦ ἐκ μικρᾶς Ῥωσίας ἔτει αχιζ', νοεμβρίου κθ'».
- 434 749 Χαρτ. Ἀκολουθία τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ἀπὸ α'—ιγ'.
- 435 750 Χαρτ. » » » ἀπὸ ιδ'—λα'.
- Ἐν τέλει: «Ἐτελειώθη τὸ παρὸν μηναιὸν χειρὶ **Κυρίλλου** μοναχοῦ ἐν ἔτει Ἱερὸν ζ', μηνὶ Ἰουλίῳ.» φ. 389.
- 436 751 Χαρτ. Προφητεῖαι τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς καὶ ὅλου τοῦ ἑνιαυτοῦ.
Ἐν τέλει: «Ἐτούτω τῷ προφητολόγιον ὑπάρχει τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Διονυσίου...»
- 437 752 Χαρτ. Τριώδιον, ἀπὸ τῆς Κυριακῆς Τελώνου καὶ Φαρισαίου ἕως τοῦ σαββάτου τῆς β' ἑβδομάδος.
Ἐν τέλει: «Ἐγράφη μὲν χειρὶ **Κυρίλλου** μοναχοῦ, συνδρομῆ δὲ **Γαλακτίωνος** ἱερομονάχου ἐν ἔτει Ἱερὸν θ', Νοεμβρίου δ'»
- 438 753 Χαρτ. Πεντηκοστᾶριον ἀπὸ τῆς «μεγάλῃς Κυριακῆς» ἕως τῆς δ' τῆς Ἀναλήψεως.
Ἐν τέλει: «Ἐτελειώθη τὸ παρὸν βιβλίον χειρὶ **Γαλακτίωνος** μοναχοῦ ἐν ἔτει Ἱερὸν ι', μηνὶ μαρτίῳ κγ'»
- 439 754 Χαρτ. Πεντηκοστᾶριον ἀπὸ τῆς ε' τῆς Ἀναλήψεως ἕως τέλους.
Ἐν τέλει: «Γέγραπται τὸ παρὸν παρὰ τοῦ ἐν ἱερομονάχοις **Παΐσιου** δι' ἐξόδων τῆς ἱερᾶς καὶ βασιλικῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Διονυσίου ἔτους ἀπὸ Χριστοῦ αψξε', κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον.»
- 440 755 Χαρτ. «Τυπικὸν συνοπτικὸν τριπικὸν ὁμοῦ καὶ συνοπτικὸν περιέχον τε τοῦ μηνολογίου ἐρμηνεϊαν τὴν τε τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης τεσσαρακοστῆς ὁμοῦ καὶ τῆς Πεντηκοστῆς μετὰ καὶ τῶν ἀναγκαιοτέρων κεφαλαίων.» Προτάσσεται ὁ πίναξ τῶν περιεχομένων.
Ἐν τέλει: «Ἐγράφη παρ' ἐμοῦ **Ἰωάσαφ** τοῦ ἐλαχίστου ἐν ἱερομονάχοις ἐν ἔτει Ἱερὸν ιβ', μηνὶ Ὀκτωβρίῳ.»

- 441 756 Χαρτ. Βίος ἁγίων καὶ μαρτύρια, λόγοι ἐγκωμιστικοὶ καὶ ἀκολουθίαι. Ἐν ἀρχῇ πίναξ τῶν περιεχομένων φ. 314.
- 442 757 Χαρτ. 1. Ἀκολουθία τῶν ἁγίων Ἀποστόλων.
2. Ἐγκώμιον εἰς τὴν ἑορτὴν » » τῶν ιβ'.
3. Ὀμιλία ἐγκωμιστικὴ εἰς τοὺς αὐτοὺς καὶ ἕτερον ἐγκώμιον καὶ κανόνες.
- 443 758 Χαρτ. Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου *Ἀρτεμίου*, βίος, ἐγκώμιον καὶ κανὼν παρακλητικὸς. ἔπονται τοῦ ἐν ἁγίοις *Παρθενίου Ἐπισκόπου Λαμπάκου* Δοξαστικά τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ τοῦ Ὁρθρου.
Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ,αωλβ', κατὰ μῆνα Αὐγούστον.»
- 444 759 Χαρτ. 1. Περὶ τῶν θαυμάτων καὶ τοῦ κηρύγματος *Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου*.
2. Περίοδοι τοῦ ἀποστόλου *Θωμά*.
3. Βίος καὶ πολιτεία *Φιλαρέτου τοῦ Ἐλεήμονος*.
4. Μαρτύριον τοῦ ἁγίου *Νικηφόρου*.
5. » » *Χαραλάμπους*.
6. Ὀμιλία εἰς τὴν Τελώνου καὶ Φαρισαίου παραβολὴν.
7. Ὀμιλία εἰς τὴν γ' Κυριακὴν τῶν νηστειῶν.
8. Ἰωάννου τοῦ *Χρυσοστόμου* Λόγος εἰς τὴν ἔγερσιν τοῦ Λαζάρου.
9. Βίος *Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας*.
10. Ἰ. τοῦ *Χρυσοστόμου* Λόγος εἰς τὰ Βάϊα.
11. Μαρτύριον τοῦ μεγαλομάρτυρος *Γεωργίου*.
12. Βίος καὶ Πολιτεία τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου Ἀλεξανδρείας.
13. Βίος » *Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου*
14. Βίος » *Ἀλεξίου* τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.
15. Μαρτύριον τῆς ἁγίας *Εἰρήνης*.
16. Βίος καὶ Πολιτεία τοῦ ἁγίου *Ξενοφῶντος*
17. Μαρτύριον τοῦ ἁγίου *Χριστοφόρου*. Ὁ κῶδιξ ἀκέφαλος, σ. 400.
- 445 760 Χαρτ. Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου πρωτομάρτυρος *Στεφάνου*, Λόγος τοῦ *Χρυσοστόμου*, καὶ ἕτερος ἀνωνύμου εἰς τὸν αὐτὸν πρωτομάρτυρα.
- 446 761 Χαρτ. Ψαλτήριον μετὰ πλακῶν ἀγγυρεπιχρῶσων. ἰδιόγραφον κατὰ τὴν παράδοσιν τῆς ἁγίας *Ματρῶνης*.
- 447 762 Χαρτ. *Κῶδιξ ἐπίσημος τῆς μονῆς καθιερωθεὶς τῷ 1738*

Ἐκ τοῦ σπουδαίου τούτου, ἰδίᾳ διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς μονῆς, κώδικος, ἔξ οὗ καὶ περὶ ἄλλων πραγμάτων μανθάνομεν, ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς:

φ. 1α σ. «Ἔστω εἰς ἐνθύμησιν: αὐλ' δεκεμβρίου λ' ἐμφανίσθησαν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς σύναξιν τῶν εἴκοσι Ἱερῶν Μοναστηρίων τοῦ Ἁγίου Ὁρους γρόσια χιλιάδες τριάντα ἦτοι νού[μερον] 30000 διὰ μέσου τοῦ ἔξοχωτάτου Κυβερνήτου, τὰ ὁποῖα ἐμοιράσαμεν ἐπίσης διὰ τὰ εἶνα εἰς παντοτινὴν ἐνθύμησιν διορίζομεν ἐπὶ συνάξεως κοινῶς διὰ τὰ σημειωθῆ τὸ τοιοῦτον εἰς κάθε Μοναστηριακὸν κώδικα, ἕως τὸν ἐρχομὸν τῶν Κοινῶν ἑξάρχων τῆς βλαχοπογδανίας».

φ. 1β «Εἰς αὐκ'. Σεπτεμβρίου β', ἐκατέβασεν ὁ λάκκος νερὸ πολὺ καὶ ἔξεπάτωσεν ὅλα τὰ δένδρα, πλατάνους καὶ καρυδιαῖς, πεύκια καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ ἐχάλασεν ἀπὸ πάνω τὸν μύλον, τὸ νεραγῶγιον καὶ ἐπῆρε καὶ τὸν μύλον καὶ τὸν μυλωνᾶν μαζῆ, καὶ κάτω ἀπὸ τὸν μύλον ἐχάλασε τὸ νεραγῶγι καὶ ἐπῆρε καὶ τὸ πηγάδι, ὅπου ἦτον κοντὰ εἰς τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους, καὶ ἐκατέβη τὸ νερὸν καὶ ἐπῆρε τὸ ξενόσπητον, ὅπου ἦτον κοντὰ εἰς τὸ πηγάδι καὶ ἐχάλασεν ὅλην τὴν στράταν ἕως εἰς τὸ προσκυνητῆρι, καὶ ἂν δὲν ἦτον ὁ βράχος τοῦ Μοναστηρίου ἤθελε πάρει καὶ τὸ Μοναστήρι καὶ ἐπῆρε καὶ τὸν κῆπον μπροστὰ εἰς τὸ Μοναστήρι μαζῆ καὶ τὸ σπῆτι καὶ τὸν κηπουρόν, καὶ ἐπάτησεν ἀκόμη καὶ τὸν ἀρσανᾶν καὶ τὸν ἐγέμισε νερὸν καὶ σαβοῦρα καὶ ἐπῆρεν 800 μουζούρια σιτᾶρι καὶ ἔκαμε μεγάλην ζημίαν. Αὐτὰ ὅλα ἔγιναν ἔξ ἁμαρτιῶν ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ Στεφάνου Ἱερομονάχου καὶ Καθηγουμένου τοῦ Ἱεροῦ τούτου Κοινοβίου καὶ τὰ μὲ συγχωρῆτε, ὅσοι τὸ διαβάσετε· ἔγινεν καὶ εἰς ὅλον τὸ ὄρος μεγάλη ζημία καὶ εἰς τὴν Ἁγίαν Ἄνναν ἐπῆρε καλύβες καὶ ἀνθρώπους ἐπειδὴ καὶ ἐσήκωνε τουλούμπες ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ τοὺς ἔριχεν εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐκεῖ ὅπου ἔπεφταν, ἔξεπάτωναν δένδρα, πέτραις χώματα καὶ τὸ ἔκαμναν γῆς Μαδιάμ, τοιοῦτον παρόμοιον κακὸν ἔγινε καὶ εἰς τοὺς αὐτίκ'. Σεπτεμβρίου 12' ὄχι ὅμως τόσον· ἔγινε καὶ εἰς τοὺς αὐτίκ'. πλὴν ὄχι τόσον, ἐτοῦτο ὑπερέβη ὅλα».

φ. 2α «Κώδιξ τῆς Ἱερᾶς καὶ βασιλικῆς μονῆς τοῦ κῆρ Διονυρίου ἐκ τῆς σκευοφυλακίας τοῦ Πανοσιωτάτου Κυρίου κῆρ Παχωμίου:—κατὰ ἡψηλ' ἔτος». Ἐκ τοῦ κώδικος τούτου παραλαμβάνομεν τὸν θαυμάσιον πρόλογον εἰς σύστασιν «καθαροῦ κοινοβίου» γεγραμμένον εἰς φράσιν λίαν δόκιμον.

«Ὅπου εἰσὶ δύο (φησὶν ὁ Σωτήρ) ἢ τρεῖς συνηγμένοι ἐν τῷ ὀνόματί μου κακεῖ ἔσμαι καγὼ ἐν μέσφ αὐτῶν. Τούτφ τῷ τοῦ Σωτήρος

λόγω πολλοὶ τῶν πατέρων ἐπόμεινοι μύρια λέγουσι, οὐ μὴν δὲ ἄλλα καὶ εἰς ἔργον τὴν τοῦ Σωτῆρος ἐντολὴν ἤγαγον, τὰ μέγιστα λυσιτελοῦσαν καὶ βοηθοῦσαν τῇ τῶν ἀνθρώπων ἀσθενείᾳ. ταύτην γνωρίσαντες καὶ δὴ πρῶτοι οἱ Ἀπόστολοι τοὺς πιστεύοντας ἅπαντας (καθάπερ αἱ τούτων πράξεις διαλαμβάνουσι) συμφώνους εἶναι καὶ μίαν ἔχειν γνώμην ἐδίδασκον, ἔτι δὲ καὶ τὰς περιουσίας αὐτῶν καὶ ὅσα πρὸς χρεῖαν σωματικὴν εἶχον ἅπαντα φέρειν καὶ κοινὰ ποιεῖν τοῖς πιστοῖς πᾶσιν ὠρίζοντο· «ἦν γάρ, φησὶν, ἡ καρδία τοῦ πλήθους τῶν πιστευόντων καὶ ἡ ψυχὴ μία, καὶ οὐδὲ εἷς τι τῶν ὑπαρχόντων αὐτῷ ἔλεγεν ἴδιον εἶναι ἄλλ' ἦν αὐτοῖς ἅπαντα κοινά»· μετὰ δὲ καιρὸν οἱ θεοφόροι πατέρες ἡμῶν θεασάμενοι τοῦτο τοῖς μοναχοῖς μάλιστα ἀνήκειν καὶ τοῖς τῷ κόσμῳ ἀποταξαμένοις καὶ μόνῳ Θεῷ προσέχειν βουλομένοις, μοναστήρια καὶ ἀσκητήρια συνεκρότησαν, ἐξ ὧν ὁ τῆς οἰκουμένης διδάσκαλος καὶ φωστὴρ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ οὐρανοφάντωρ λέγω **Βασίλειος, Παχώμιος τε καὶ Εὐθύμιος, Θεοδοσίος καὶ Σάββας ὁ ἡγιασμένος**, οἵτινες μοναστήρια καὶ λαύρας δειμάμενοι, μίαν γνώμην καὶ καρδίαν ἔχειν τοὺς ὑφ' αὐτοὺς μοναχοὺς καὶ ἐνὶ πατρὶ καὶ διδασκάλῳ ἅπαντας πείθεσθαι ἐδίδασκον, καὶ τῷ τρόπῳ τούτῳ πολλοὺς τῷ Θεῷ προσέφερον. Τούτους μιμούμενοι καὶ οἱ ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ ὄρει τούτῳ τὰς μονὰς διὰ βασιλικῆς χειρὸς συστησάμενοι ὥρισαν καὶ ἐγγράφως παρέδωκαν εἰς τοὺς κατὰ καιροὺς ἐν αὐταῖς οἰκήσοντας μοναχοὺς μὴ ἀτάκτως ζῆν καὶ ἐθνικῶς, ἀλλὰ τῷ τοῦ Κυρίου λόγῳ πειθόμενοι μίαν γνώμην ἔχειν καὶ ὑφ' ἑνὸς ἄγεσθαι πατρός, ἵνα καὶ τὸν Χριστὸν ἐν μέσῳ αὐτῶν ἔχωσι. Ταύτην δὴ τὴν ἐντολὴν καὶ ἡμεῖς ἄνωθεν ἐκ τοῦ κτήτορος τῆς ἡμετέρας μονῆς τοῦ θεοφόρου λέγω, πατρός ἡμῶν Διονυσίου ἔχοντες, ἐνᾶ προστάτην μετὰ Χριστὸν ἐκ τῆς ἀδελφότητος ἡμῶν προβαλλόμεθα, εἰς ὃν καὶ πείθεσθαι καὶ ὡς πατέρα καὶ εἰς τύπον Χριστοῦ ἔχειν βουλόμεθα. Ἐπειδὴ τοίνυν καὶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν κύρ Ἰωακείμ τὸν βίον μεταλλάξαντος, ἔγνωμεν, εἰς ταῦτόν συνελθόντες ὁμοῦ προηγουμένοι τε καὶ γέροντες καὶ οἱ λοιποὶ πάντες ἀδελφοί, προκαθήμενον ἔχοντες τὸν θεοφιλέστατον καὶ ἁγιώτατον ἡμῶν πνευματικὸν πατέρα πρῶην **Καρνουπόλεως** κύριον κύριον **Ἀγάπιον** τὸν πλέον ἄξιον καὶ ἔμπειρον καὶ δυνατὸν εἰς τὸ προστατεύειν τῇ ἀδελφότητι ἡμῶν σὺν Θεῷ καὶ τῷ τιμίῳ Προδρόμῳ καὶ τῆς μονῆς προστάτη, ἐκλέξασθαι. καὶ δὴ ἔδοξε πᾶσιν ἡμῖν ἄξιος ταύτης τῆς προστασίας ὁ πανοσιώτατος καὶ λογιώτατος ἅγιος προηγουμένος καὶ συναδέλφος ἡμῶν κύριος κύρ **Παχώμιος**, ὃν τῇ κοινῇ ἡμῶν ψήφῳ εἰς **σκευοφύλακα** τῆς ἡμετέρας μονῆς καὶ κύριον καταστήσαντες

πᾶσαν τὴν τῆς μονῆς ἡμῶν διοίκησιν καὶ κυβέρονησιν αὐτῷ ἐγχειρίσαμεν· οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν μετὰ Θεὸν αὐτῷ παραδίδομεν, ἵνα ὦμεν ἐν ἅπαντες καὶ τὸν Χριστὸν ἐν μέσῳ ἔχωμεν· ὅθεν καὶ ἀπελθόντες κατὰ τὸ τῆς μονῆς ἔθος ἔμπροσθεν τῆς ἱερᾶς εἰκόνης τοῦ τίμιου Προδρόμου βίᾳ πολλῇ τὰς κλείς τῆς μονῆς ἐγχειρίσαμεν αὐτῷ παραιτουμένῳ καὶ μετριοφρονοῦντι, καὶ ἑαυτὸν ἀνάξιον καλοῦντι. παραλαβὼν δὲ τὴν διοίκησιν ταύτην ἄκων καὶ τῇ ἡμετέρῳ, βίᾳ, οὐ μετὰ πλοῦτου, ἀλλ' ὑπόχρεον χιλιάσι φλωρίων τέσσαρασι. ἐκ δὲ τῆς περιουσίας τοῦ τελευτήσαντος κύρ **Ἰωακείμ** μόνα ἑκατὸν φλωρία εὐρέθησαν ἐπὶ χειρᾶς. Ὅθεν τούτων οὕτως ἐχόντων ὑποσχόμεθα πάντες ὁμοῦ τῇ αὐτοῦ ἐμμένειν ὑποταγῇ καὶ ὡς πατέρα τιμᾶν καὶ σέβασθαι, καὶ οὐδεὶς τις ἐξ ἡμῶν ἄνθρωπος λοιμὸς καὶ ταραχώδης ἔχειν ἐπ' ἀδείας ταράξαι αὐτὸν ὅλως ἢ λόγῳ ἢ ἔργῳ καὶ μὴ πείθεσθαι τοῖς αὐτοῦ προστάγμασι καὶ ὡς πατέρα καὶ διδάσκαλον ἔχειν αὐτόν, οὔτε ἐκ τῶν ἤδη παρευρεθέντων, οὔτε ἐκ τῶν ἐν ταῖς διακονίαις ὄντων ἀδελφῶν, μέχρις ἂν αὐτὸς μόνος οἰκείᾳ βουλῇ εὐρεθείη παραιτήσασθαι ἐτέρῳ προσώπῳ, ὃ αὐτὸς καὶ ἡ λοιπὴ ἀδελφότης εὐρη ἄξιον τῆς τοιαύτης προστασίας. πρὸς τούτοις ἔδοξεν ἡμῖν ἅπασιν τὴν οὐκ οἶδ' ὅπως ἀθετηθεῖσιν τῶν πατέρων ἡμῶν ἐντολὴν ἐπανορθώσασθαι, ἐκβαλεῖν δηλαδὴ τῆς μονῆς τοὺς ἀγενεῖους (κ. ἀγενίους) παῖδας καὶ περιορίσας αὐτοὺς ἐν τῷ ἀμπελῶνι τῆς ἡμετέρας μονῆς, τῷ ὄντι κατὰ τὸ Μονοξύλιον, μέχρις ἂν γενιάσῃσι, ἐκλέγεσθαι δὲ καὶ καθηγητὴν αὐτῶν ἱερομόναχόν τινα σώφρονα εἰς τὸ διδάσκειν αὐτοὺς τὰ ἱερὰ γράμματα καὶ ἐφημερεύειν ἐκεῖσε. δίδοσθαι δὲ αὐτῷ καὶ γρόσια δέκα κατ' ἔτος· καὶ εἰ μὲν εὐρεθείη τις· ἐμμένειν ἐν τῇ τοιαύτῃ διακονίᾳ μέχρις ἐσχάτης ἀναπνοῆς καλῶς, εἰδὲ οὐχ εὐρίσκειται τοιοῦτος, ποιεῖν τὸν ἐκλεχθέντα ἱερομόναχον ἐκεῖσε ἔτη τρία, μετὰ δὲ τὴν τριετίαν ἐπανακάμπτοντα εἰς τὸ μοναστήριον ἀξιουῖσθαι τῆς τῶν γερόντων τιμῆς, ἐκκλησιαρχὴν, δηλαδὴ γενόμενον καὶ ἀπερχόμενον εἰς ταξείδιον καὶ ἐπανακάμπτοντα ἡγουμενεύειν· νῦν δὲ πέμπομεν εἰς τοῦτο τὸν πανοσιώτατον ἐν ἱερομονάχοις καὶ συναδελφὸν ἡμῶν κύρ..... Ταῦτα τοίνυν δόξαντα ἡμῖν φυλάττεσθαι ὡς νόμιμα καὶ κανονισμένα, λέγομεν μηδένα ἔχειν ἐπ' ἀδείας τι τῶν τοιούτων ἀνατρέψασθαι· εἰ δὲ τις τολμήσει ὑπὸ οἰκείας ἀυθαδείας ἀθετῆσαι ταῦτα, ὑπόδικος ἔστω τῇ δικαίᾳ τοῦ Θεοῦ κρίσει, καὶ ταῖς ἀραῖς τῶν ἁγίων πατέρων, ταῖς περὶ τῶν τοιούτων ἐκθεμέναις, καὶ ἀντίδικον ἔχέτω τὸν τίμιον Προδρόμον καὶ αὐτὸν τὸν τῆς Μονῆς κτήτορα θεοφόρον πατέρα ἡμῶν καὶ ἅγιον Διονύσιον· διὰ δὲ

τὸ ἀσφαλές καὶ πάγιον τῆς ὑποσχέσεως ἡμῶν ἐγένετο τὸ παρὸν ἐνυπόγραφον ταῖς ἰδίαις ἡμῶν ὑπογραφαῖς καὶ ἐτέθη ἐν τῷ νέῳ κἀδικίᾳ τῆς σεβασμίας ἡμῶν Μονῆς:—'Ἐν μηνὶ Ἰανουαρίου ις'.

† **Ἀγάπιος** ἐπίσκοπος πρώην Καριουπόλεως καὶ συγκοινοβιάτης τῆς ἱερᾶς καὶ σεβασμίας μονῆς τοῦ ἀγίου Διονυσίου καὶ πάντες οἱ λοιποὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ ταύτης ὑποσχόμεθα τὰ ὀπισθεν † ὁ προηγούμενος **Σαμουήλ**. † ὁ **Διονήσιος** καὶ γέροντας † ὁ γέρον θεωνᾶς. **Ἀζαρίας** ἱερομόναχος καὶ γέροντας τῆς σινάξεως † ὁ γέρο **Ἰωακείμ**. † ὁ γέρον **Νεόφυτος**. Ἐκ τῆς ἐπισήμου ταύτης πράξεως δῆλον γίνεται ὅτι κοινόβιον «καθαρόν» δὲν ὑφίστατο τότε ἐν τῇ μονῇ τοῦ Διονυσίου, ὅπως καὶ ἐν ταῖς πλείσταις τῶν μονῶν τοῦ Ἄθω, καὶ ἀποκατεστάθη τοῦτο τὸ 1805 (βλ. Πετρακάκου Νεαὶ πηγαὶ σ. 23), τὸ ἐπικρατοῦν τότε σύστημα ἐξεθέμεθα ἐν τῇ «Μοναχολογία, περὶ τοῦ ἐν Ἄθῳ κοινοβίου» ('Ἀνάτ. ἐκ τῶν Ἐναισίμων τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου Ἀθῆναι 1931) καὶ ἐν τῷ «Ἀθωνι» ἦτοι Μοναχικὸς βίος καὶ Πολίτευμα ἐν τῇ Θρησκευτικῇ καὶ Χριστ. Ἐγκυκλοπαιδείᾳ, τόμ. Α' 1916, σ. 543—547.

φ. 11β. «Εἰς τοὺς χιλίους ἑπτακωσίους σαράντα πένται μαῖου, 30 ἀνεδέχθη τὸ σκευοφυλάκιον ὁ προηγούμενος καὶ ἀρχιμανδρίτης κύρ Μητροφάνης καὶ ἀνεδέχθη χρέως τοῦ μοναστηρίου 17087—ἦγουν δεκα ἑπτὰ χιλιάδες, καὶ ὀγδοήκοντα ἑπτὰ γρόσια,—τὸ ὁποῖον χρέως τὸ ἐλογαριάσαμεν λεπτομερῶς καὶ εὐρέθηκεν τόσον χρέως· ὄθεν τὸ γράφωμεν εἰς τὸν παρόντα κόνδικα νὰ εἶναι εἰς δῆλωσιν νὰ ἤξεύρωμεν ἀπὸ τοῦ νῦν τὴν αὔξησιν καὶ τὴν ἐλάττωσιν τούτου τοῦ χρέους. Τὴν ἴδιαν ἡμέραν ὁποῦ ἔκανε τὴν παραδωσίν του ὁ ἀρχιμανδρίτης καθὼς κάτωθεν γράφωμεν ἔλαβεν τὸ σκευοφυλάκιον 1745, μαῖου 30.»

φ. 43α. «Ἔστο εἰς ἐνθίμησιν ὅτι εἰς τοὺς 1784, μαῖου Ϛ', ἀπὸ τὸ πολοὶ χρέως ἦλθεν εἰς μεγάλην διστιχίαν τὸ μοναστηρίον μας, ὁποῦ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ καθήσουν οἱ πατέρες ἀπὸ τοὺς κονιαρέους, ὁποῦ ἦρχοντο συχνάκης γυρεύοντας τὰ ἄσπρα τους, ὡς λίκοι ἀγροὶ κἀμνοντας των λαμπρὰν ἐδὸ' μὴν ὑπο φέροντας ἢ πατέρες τὰ κακὰ ἐπερικάλεσαν τὸν **Χατζημακάριον** καὶ ἦλθεν ἀπάνου εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν εἰς τοὺς ἀρχωντας καὶ εἰς τὴν σίνοδων ἐκτραγουδόμενος τὴν συμφορὰν μας, ὅς τόσον ἔγραψαι καὶ ἦλθομεν καὶ εἰμῆις, ἐγὼ τε καὶ ὁ προηγούμενος κύρ **μακάριος**, λέγοντάς με νὰ πάρο τὴν ἐπιστασίαν τοῦ σκευοφυλακίου, ὅμως ἐγὼ δὲν ἐστάθη τρόπος νὰ τὸ δεχθῶ, βλέποντας ὅτι ἀδὲν τὸ ἔστεργα δὲν ἐπιχιρίζοντα καμείαν δουλίαν ὁ **Χατζῆ μακάριος**

καὶ ἤθελε νὰ χαλάσῃ τὸ πρᾶγμα ἄκοντα καὶ μὴ θέλοντας τὸ ἕστερξα καὶ ἔγνα ἐγὼ ὁ προηγούμενος *Χαιζῆ Βενιαμίν* θρέμμα τῆς Βύζας ἐν Θράκῃ, καὶ ἐπάθαμεν πολλὰ βᾶσανα ἐὼς νὰ τὸ βάλουμε εἰς τὴν τάξιν τὸ χρέως μας, διατι ἦτον ἀπὸ εὐδομήκοντα πουνγγία καὶ πάνου. καὶ ἔστω εἰς ἐνθίμησην, Ὁ γράφας σκευοφύλαξ *Βενιαμίν* τοῦ ἁγίου Διονυσίου».

Ἐν ἔτει (=1707) νοεμβρίου 15'.

Ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης, ὃς καὶ κοινοβιατῆς χρηματήσας τῆς καθ' ἡμᾶς μονῆς τοῦ ἁγίου Διονυσίου, κύριος κὺρ *Ἰερεμίας*, ὁ ἐκ ζαγουρᾶς, παραίτησιν ποιήσας τοῦ θρόνου ἤλθεν ἐν τῷ μοναστηρίῳ μετὰ πάσης τῆς περιουσίας αὐτοῦ. ἀφιέρωσε δὲ εἰς τὸ μοναστήριον τὰ κατωτέρω. δηλαδή:

γρόσια.

200—» ἐν μανδῖαν ἀτλαζένιον πατλιτζανί.

300—» ἐν στιχάριον στόφα χρυσῆ βαρέα τζιτζεκλειδικη τῆς βενετίας

150—» ἐπιτραχήλιον ὄλον ἕνα σιρίτη χρυσοῦ. λέχικον.

50—» περιζώνιον μαλαγαματοκαπνισμένον μὲ κολάνη τζιτζεκλειδικον.

200—» ἐπιγονάτιον κεντητὸν διὰ μαργάρων, ἱστρισμ μὲ προφ[φήτας] καὶ εὐαγγελιστ[άς].

500

100—» ἐπιμανίκια διὰ μαγκάνου μετὰ μαργάρων καὶ ἱστορισ[μένα] μὲ τὴν πλάσιν τοῦ Ἄδαμ

900—» σάκκον κόκκινον πολυσταύρη μὲ σιρίτια διάφορα.

950—» ὁμοφόριον διὰ μαγκάνου μετὰ μαργάρων καὶ πετραδίων σμαραγδίων

2100—» κορώναν κεντιτὴν διὰ μαργ: καὶ πετρ. σμαραγδ. καὶ ῥουμπινίων

850—» πατερίτζαν ἀσιμένιαν διὰ διαμαντίων ῥουμπ: καὶ σμαραγδίων,

5800

200—» δικηροτρίκηρα ἀσιμένια τζάρκισι

180—» ἕτερον στιχάριον στόφα τῆς λίψκας μὲ χρυσαῖ σιρίτια ἄσπρα.

250—» σάκκον ἕτερον παρόμοιον τοῦ στιχαρίου.

200—» ἄλλην πατερίτζα μὲ μαλαγαματοκαπνισμένον ἀνστέρη.

130—» ἐπιτραχήλιον ἕτερον, ὁμοφόριον, ἐπιμανίκια, μπόγον τῶν ἁρχιερατικῶν

6760

1000—» μετρητὰ νάκτη.

100—» εἰς πλάκαν δύο καϊκίας.

τὰ ὁποῖα πάντα ἐτιμήθησιν παρὰ τῶν παρευρεθέντων προεστώτων τοῦ πανοσιοτάτου προηγουμένου **Παπα Κοσμά**, τοῦ προηγουμένου παπα κὺρ **Ἰωακείμ**, τοῦ πανοσιοτάτου καὶ ἀρχιμανδρίτου κὺρ **Ἰακώβου**, τοῦ ὁσιοτάτου ἐν μοναχοῖς κὺρ **Χατζῆ Μακαρίου**, τοῦ ἐκ τῶν σαράφιδων, τοῦ ὁσιοτάτου ἐν μοναχοῖς κὺρ **Ζαχαρίου** καὶ προεστώτος, τοῦ ὁσιοτάτου ἐν μοναχοῖς γέρο **Δαβίδ** καὶ δικαίου τῆς Μονῆς, τοῦ ὁσιοτάτου γέροντος τῆς συνάξεως κὺρ **Χατζῆ Κυρίλλου** καὶ ἐδώθησαν εἰς χεῖράς τους».

«Καὶ διὰ ταύτην τὴν πρὸς ἡμᾶς μεγάλην χάριν ὑποσχόμεθα καὶ ἡμεῖς οἱ ἄνωθεν ἐνώπιον Θεοῦ, καὶ τῶν τῆς ἱερᾶς Μονῆς ἐφόρων ἀγίων τοῦ μεγάλου Προδρομοῦ τοῦ βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν **Νήφωνος** ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου, τόσον ἡμεῖς ὅσον καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς διάδοχοι νὰ ἐπιτελῶμεν τὸν καθ' ἕκαστον χρόνον, ἐν ὅσῳ διασώζεται ἡ καθ' ἡμᾶς αὕτη μονὴ δύο ἀγρυπνίας διὰ τὴν αὐτοῦ πανιερότητα μίαν τῆ ἰα' τοῦ Αὐγούστου τοῦ ἀγίου Νήφωνος, ἄλλην τῆ β' Κυριακῇ τῶν νηστειῶν ποιοῦντες καὶ μνημόσυνα **Ἰερεμίου** ἀρχιερέως, Δημητρίου συνοδίας γονέων τέκνων, λιότα, χαϊδοῦς, δώση· Προσέτι νὰ ποιῶμεν κάθε τρίτην κόλυβον νὰ μνημονεύωμεν τὸ ὄνομα τῆς πανιερότητος αὐτοῦ ἐν τῇ λειτουργίᾳ εἰς τὸν ναὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου μετὰ τὴν ἐν Χριστῷ αὐτοῦ τελετήν· ὅστις δὲ ἐξ ἡμῶν ἢ τῶν μεθ' ἡμῶν προεστώτων τῆς μονῆς ταύτης ἀμελήσει καὶ παραβλέψει ταῦτα αὐτὸς νὰ δώσῃ λόγον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, καὶ ὑπεύθυνος ἔσται ταῖς ἀραῖς τῶν ἀγίων τοῦ τε μεγάλου Προδρομοῦ καὶ Νήφωνος καὶ Διονυσίου. Προσέτι ἀφιέρωσαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἓνα τακίμι ποδιαῖς ἄσπραις λέχικαις, ὄλαις αὐταῖς σῶαν μίαν στολήν».

«Κατὰ τὸ ἔτος 1800, Σεπτεμβρίου 1, ἐλθῶν ὁ εὐγενέστατος ἄρχων δραγουμάνος μπουσιαῖς κύριος κύριος **τζελέπη γιαννανάκης** ἀπὸ βασιλεύσαν καὶ μονάσας εἰς τὸ ἡμέτερον ἱερὸν καὶ θεῖον μοναστήριον τοῦ ἀγίου Διονυσίου διὰ παρακοινήσεως τοῦ ἀγίου γέροντος ἡμῶν πρόην **μπελεγραδίων κυρίου κυρίου Ἰερεμίου** καὶ ἐξ ἰδίας του εὐλαβικῆς διαθέσεως μᾶς ἔκαμε καὶ παραδώσιν ἀρκετήν, ὡς ἐκ Θεοῦ ὀδηγηθῆς, καθῶς κάτωθεν φαίνονται.

2: δρακόντια ἀργυρᾶ διὰ τὴν ἁγίαν τράπεζαν.

2: δίσκους ἀργυροῦς διὰ τὴν ἁγίαν τράπεζαν.

2: ἔτη δρακόντια ἀργυρᾶ τῆς ἱερᾶς προθέσεως.

μίαν ὀλόκληρην ἱερατικὴν στολὴν στιχάριον καὶ φελόνιον τῆς πόλεως κουμάσι, πετροχίλιον χρησοῦν, ἐπιμάνικα χρυσά, περιζώνιον

ἀργυροῦν μὲ τὸ κολάνη του. Ἐναν ἀέρα, καλήματα δύο, μίαν χρῆσιν ποδιὰν ἐπάνωθεν τῆς ἀγίας τραπέζης δύο μεγάλους μπερδέδες ἀπὸ χίντηκον μπασμά, ἓν εὐαγγέλιον, ἓναν ἀπόστολον, ἓνα εὐχολόγιον, ἓν ὄρολόγιον, ἓν πεντηκοστάριον, ἓν τριώδιον ἓν ψαλτήριον, μίαν παρακλητικὴν καὶ μηνέα δώδεκα, ὅλα κενούρια καὶ παστρικά τὰ ἀφιέρωσεν εἰς τὸν θεῖον ναὸν τοῦ καθολικοῦ εἰς μνημόσυνον αὐτοῦ τε καὶ τῶν γωναιῶν καὶ ἀδελφῶν του αἰῶνειον, μᾶς ἔδωσεν δὲ καὶ μετρητὰ ἄσπρα, καὶ εἰς χρεωστούμενα ὧς κάτωθεν φέρονται:

γρόσια

3000 οἷτοι χιλιάδες τρεῖς γρόσια μᾶς ἐμέτρησεν καὶ ἔδώσαμεν εἰς τὸ χρέος μας εἰς καληκράτειαν τοῦ *χατζῆ Δημητρίου*.

1500 : οἷτοι χίλια πεντακόςια γρόσια μᾶς ἐμέτρησεν καὶ ἔδώσαμεν εἰς βασιλεύουσαν τοῦ *χότζα λαμπικ ἀγᾶ σαράφη* τὸ χρέος μας.

200 : διάφορον τοῦ ἄνοθεν *χότζα λαμπικ* διὰ χρόνια 3 (τρία).

300 : οἷτοι τριακόςια γρόσια διὰ τὸ ἄνοθεν διάφορον τῆς καληκράτειας

2500 : οἷτοι διὸ χιλιάδες καὶ πεντακόςια μᾶς ἐμέτρησεν ἐπὶ χῆρας εἰς τὸν καλὸν του ἐρχομὸν, τὰ ὁποῖα ὅλα σοῦμα συμποσοῦντε γρόσια ἑπτὰ χιλιάδες καίντε τακόςια, οἷτοι πουργεῖα δεκαπέντε χωρὶς τὰ ἐκκλησιαστικά, ὁποῦ ἄνοθεν καὶ ὀπισθεν ἐσιμιώσαμεν ὅθεν μένωμεν χρεῶστε κατὰ τὴν ἔγγραφον ὁποῦ ἔδώσαμεν, ὁμολογεῖαν εἰς χῆρας τῆς εὐγενείας του ἐσφραγισμένην μὲ τὴν ἱερὰν σφραγίδα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν μοναστηρίου τὰ ὅσα διαλαμβάνη διὰ τὴν ζοοτροφίαν του καὶ διὰ τοὺς δοῦλους του καθῶς γράφη ἢ ὁμολογεῖα, ὁποῦ τοῦ ἐγγηρήσαμεν, γὰ τοῦ δίδωμεν κατέτως ἄνευ λόγου προφάσεως. Πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ ἡ εὐγενεῖα του εἰς κάθε μας περίστασιν νὰ μᾶς δίδῃ συμβουλήν ὧς ἔγκρητος ἡμῶν προεστῶς· διὰ δὲ τὴν μεγάλην δόσιν, ὁποῦ ἡ εὐγενεῖα του μᾶς ἐμέτρησεν, εὐρέθη εὐλογον ἐπὶ συνάξεως διὰ νὰ ἐκτελοῦμεν μίαν ἀγρηπνίαν κατέτως ἕως οὗ ἡ ἱερὰ αὕτη μονὴ συνίσταται, οἷτοι κὲς ὀκτώ τοῦ σεπτεμβρίου μηνός, τὴν γενέθλιον ἡμέραν τῆς κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, καὶ νὰ γίνεται μὲ μνημόσυνον καὶ κεροδοσίαν ὑπὲρ ὑγείας καὶ ἀφέσεως ἁμαρτιῶν *Ἰωάννου*: ὑπὲρ μακαρίας μνήμης *εὐσταθίου, ἀλεξάνδρας, δημητρίου, μαρίας* γωναιῶν τέκνων, καὶ ἀδελφῶν, *ἐλένης καὶ μαρίας* ὁμοῦ μὲ τράπεζαν ἥτις δὲ τῶν ἐξημῶν ἢ τῶν μεταγενεστέρων ἀθετήσῃ τὰ ἄνω γεγραμμένα, ὧς καθῶς ἀποφασίσθησαν ἐπὶ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν συνάξεως κατέμπροσθεν πάντων, νὰ δώσι λόγον ἓν ἡμέρα κρίσεως, κατέμπροσθεν τοῦ φοβεροῦ κρητοῦ.»

«Ἐτεῖ εἰς τοὺς 1801: καὶ 1802 ἐξόδευσεν ὁ αὐτὸς γέροντας κὺρ

Ἰωάννης φραγκόπουλος τὰ κάτωθεν γεγραμμένα:	γρῶσ. παρ.
εἰς τὸ νεραγῶγιον γρῶσια	541 : 29
εἰς φθιαστικὰ σκευοφυλακίου δωξάτα τῆς ἐκκλησίας	580 : 29
ἰδοῦ καὶ τὰ δωξάτα τοῦ ἁγίου νύφονος καὶ ἄλλα με-	
ρεμέτια	1122 : 18
καὶ κερσετὲς ἔτειμος ἀπὸ ξυλικὴν	γρ. 718 : 13
	1840 : 31
ἔτει εἰς ἕναν σάκω καὶ τὸν ἔκαμε στηχάρι	γρ. 106 : 12
ἔτη εἰς ἐγκόσμιον τῆς ἁγίας χηρὸς τοῦ τιμίου Προ-	
δρόμου	γρ. 115
καὶ εἰς τὴν ἐγκόσμιον τῆς θήκης τῆς ἁγίας χηρὸς	γρ. 130
ἦτοι σοῦμα ὅλα γρῶσια διὸ χιλιάδες καὶ ἑκατὸν ἔνε-	
νῆντα διὸ καὶ παρ. 3	2192 : 3

τὰ ὅποια ἄσπρα τὰ ἐκλήσαμεν εἰς 2 ψομάδικες ὁμολογεῖες νὰ ἔχη χροὸς τὸ ἡμέτερον ἱερὸν μοναστήριον εἰς ὅποια ὑπακείμενα ἤθελαν ἐμφανισθοῦν ἢ ὁμολογεῖες αὐταῖς νὰ εἶναι κηρομένες, χωρὶς νὰ ἀντισταθῇ τινάς. 1802 σεπτεμβρίου α'.

ἔγραψθησαν παρεμοῦ **Ἰωσήφ** ἀρχιμανδριτοῦ καὶ σκευοφύλακος τὰ ἄνωθεν.»

«**Περὶ τῶν κτητορικῶν ὀνομάτων ὧν μνημονεύομεν.** φ. 109β.

Χρῆ εἰδέναι καὶ περὶ τῶν κτητορικῶν ὀνομάτων, ὧν μνημονεύομεν παρρησία, τίνες εἰσὶ καὶ τίνα τὴν ἀνάκτησιν ἢ βελτίωσιν ἐποίησεν εἰς ἕκαστος αὐτῶν ἐν τῇ μονῇ. Ὁ μὲν οὖν **Νεάγκος** ὑπῆρξεν αὐθέντης τῆς βλαχίας πρὸ τοῦ **Πέτρου**, ὃς ἐγένετο καὶ τοῦ κύρ Νήφωνος τοῦ Πατριάρχου τέκνον πνευματικόν· αὐτὸς οὖν ἔδωκε τὴν δαπάνην καὶ ἐκτίσθη ὁ πύργος καὶ ἐφτιάσθη καὶ ὁ ὑδραγωγὸς κτιστός, καθὼς ὁρᾶται νῦν· πρότερον γὰρ διὰ ξυλλίνων γουρνῶν κατήρχετο τὸ ὕδωρ εἰς τὸ μοναστήριον, ἀλλὰ καὶ τὴν κάραν τοῦ τιμίου Προδρόμου μετὰ τῆς χρυσῆς θήκης καὶ μετὰ λίθων τιμίων κεκοσμημένης αὐτὸς ἐδωρήσατο τῇ ἡμετέρᾳ μονῇ, αὐτὸς ἐποίησε καὶ τὴν ἀργυρεάν καὶ περικαλλῆ θήκην τὴν ἔχουσαν τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Νήφωνος. Ὁ δὲ σὺν αὐτῷ μνημονεύομενος **Θεοδοσίος** υἱὸς ὑπῆρξεν αὐτοῦ τοῦ Νεάγκου. Ὁ δὲ **Πέτρος** μετὰ τὴν πυρπόλησιν τοῦ πάλαι μοναστηρίου ἔδωκε τὴν ἔξοδον καὶ φκοδομήθη καὶ ἐξωγραφῆθη ὁ ναὸς κατὰ πολὺ τοῦ παλαιοῦ (φ. 110) καὶ ὑψηλότερος καθὼς ὁρᾶται νῦν. Ἐξωγραφῆθη δὲ παρὰ τοῦ θαυμαστοῦ τεχνίτου ἐκείνου κύρ **ζώρξη τοῦ Κρητός**, αὐτὸς ὁ **Πέτρος** ἔκτισε καὶ τὸ μέρος τῆς πόρτας, ὅλον ἤγουν ἀπὸ τοῦ μαγειρίου ἕως τοῦ βαί-

ναρίου. Ὁ δὲ **Παχώμιος** μοναχός, ἐστὶν ὁ ποτὲ **Ἀλέξανδρος** αὐθέντης καὶ αὐτὸς γενόμενος τῆς Βλαχίας γαμβρός δὲ τοῦ **Πέτρου**, ἡ δὲ **Ροξάνδρα** θυγάτηρ ἦν τοῦ **Πέτρου**, γυνὴ δὲ **Ἀλεξάνδρου**. ὠκοδόμησαν δὲ καὶ οὗτοι τό τε νοσοκομεῖον καὶ τὴν τράπεζαν· καὶ εἰς τὸν ἑλεμῆνι τον καιρόν, διὰν ἐξαγοράσαμεν τὰ μετόχια κατὰ τὸν ὄρισμόν τοῦ τότε βασιλέως, αὐτὴ ἡ **Ροξάνδρα** ἔδωκε τὴν τοιαύτην ἔξοδον. Ὁ δὲ Σιλουανὸς Μοναχὸς ἐπιστάτης ἦν καὶ ἐπιτηρητὴς εἰς τὰς οἰκοδομὰς ἐπ' αὐτῷ τούτῳ παρὰ τοῦ Πέτρου ἀποσταλείς· ὃς καὶ προθύμως ὑπηρετήσας εἰς τὴν διακονίαν τῆς ἐπιστασίας αὐτοῦ τελειώσας καλῶς ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ ἐν τῷ Μοναστηρίῳ· ὅθεν καὶ ἀξιὸν ἔδοξε τοῖς τότε πατρῶσι μνημοσύνου καὶ αὐτὸν ἀξιωθῆναι κλητορικοῦ, ὡς πολλὰ κοπιάσαντα καὶ συνεργήσαντα ἐν τῇ οἰκοδομῇ τοῦ νέου μοναστηρίου. ὁ δὲ **Μακάριος** μητροπολίτης ἐγένετο Ἡρακλείας τῆς Θράκης, ὃς καὶ παραίτησιν τοῦ θρόνου ποιησάμενος ἤλθεν εἰς τὸ μοναστήριον μετὰ τῆς περιουσίας αὐτοῦ ἀφιέρωσε δὲ καὶ τὸ τζεμιλαρεῖον τὸ ἐν Ἡρακλείᾳ, **λάζαρος** δὲ καὶ Μπόιος ἀδελφοὶ ἦσαν ἀπὸ χώραν λεγομένην πιάβιτζαν, κατὰκουν δὲ εἰς τὸν Ἰσβορον. αὐτοὶ γοῦν ἔκτισαν τὸ δοχεῖον. **Μανουὴλ** δὲ καὶ **Θωμᾶς**, καὶ αὐτοὶ ἦσαν ἀδελφοὶ ἐκ τῶν Σεργῶν, ἐποίησαν δὲ καὶ αὐτοὶ τὸ μετόχιον τοῦ Ὁρφάνιου καὶ τὸν Ἀρσανᾶν.»

φ. 117α «Ἐπὶ τὸ ἀσπλγ Ἰουλίου κα' εἰς τὴν κωνσταντινόπολιν.

Διὰ τὴν μονοξυλή, ὅπου ἐκρένοντο οἱ λαυριῶται, καὶ ἐστάλη συνοδικὸν ὅπου ἐκρίθημεν ἐπὶ συνόδου· νὰ ἔλθῃ [εἰς] μαρτυρίαν ἀνίσως καὶ ἔδινε ποτε τῆς λαύρας κατ' ἔτος λίτρας ἑπτὰ οἱ καθημᾶς μονῆ τοῦ Διονυσίου καὶ ἐπέμφθη ἡ αὕτη ἐπιστολὴ ὑπὸ τοῦ πρώην ἄρχτης εἰς τὴν σύνοδον ὡς ἐπιτροπικῶς παρὰ τῆς συνόδου.»

† Ἦλθον πρὸς με τὸν ταπεινὸν (θεοχαρίτοτε δέσποτα) τὰ προστάγ ματά σας περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ τόπου μονοξυλίτου, τῶν δύο μοναστηρίων Λαύρας τε καὶ διονυσίου, νὰ ἐξετάσω δι' ἐπειτημίον εἰς τὰ λοιπὰ μοναστήρια, ἐὰν ἔδιδε ποτὲ ἡ τοῦ Διονυσίου τῆς Λαύρας κατ' ἔτος κυρίου λίτρας ἑπτὰ, καὶ ἤθελα κάμη τὸ πρόσταγμα σας καὶ νὰ τὸ ἀναφέρω δι' ἀναφορᾶς· ὅμως περὶ τούτου συνομιλόντας μὲ τοὺς προεστότας τῆς Ἱερᾶς Λαύρας μοι εἶπον, ὅτι ὡς καθῶς ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν τῶν ἄλλων μοναστηρίων τὰς συμφωνίας καὶ παραδοσίματα, οὕτως ἐκείνοι τὰ ἰδικά μας, πλὴν ἡμεῖς. ἀπὸ τοὺς Διονυσιάτας κυρίως δὲν ζητοῦμεν καὶ νὰ παραδοθῆ ἡ ζήτησις μας εἰς τοῦτο, ἀλλὰ κατὰ τὰ πάλαι τῶν βασιλέων καὶ πατριαρχῶν γράμματα, γυρεῦομεν ὡς κτῆμα τοῦ

μοναστηρίου μας τοῦ μονοξυλίτου τὸν τόπον. καὶ ἐὰν ἐκεῖνοι δείξωσιν ἔϊερον γράμμα πῶς ἐδόθη αὐτοῖς οἰωδὴ τοῖνι τρόπῳ δὲν ἀντιτείνωμεν· τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ ἔκρινα περιτετὴν τὴν ἐξέτασίν μου καὶ ἀναφέρω διὰ τοῦ ταπεινοῦ μου τὸν σκοπὸν καὶ τὴν γνώμην αὐτῶν. Παρακαλῶ δὲ ὡς καὶ ἄλλοτε ἐδεήθην ὡς ἀδόκιμον ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιστασιῶν νὰ μὲ ἔχεται ἀνώτερον εἰς τὸ ἐξῆς.

«Κατὰ τοὺς χηλήους ὀκτακοσίους πενήντα ὠκτῶ κατὰ μίαν ἡωλήω ἀφραῖρῶσα ὠταπηνῶς ἀρχηπετήσκοπως καρπάθου καὶ κάσου *παρθένηως* εἰς του Δηωνησίου τῶ μοναστήριον, ὠ του ἐχω τὴν κουράν μου εκνεᾶ-ρᾶς, ἡληκῦᾶσμου, ἕνα σταυρῶν κεκοσμιμένων με τημῦου ξήλου βεβεω-μενω καὶ θαυματουργῶν, τῶ ὠπήων τὸ ἐχω ἡς χήρασμου ἕως ὠπου ζῶ ἡ; τοῦτην τὴν πρῶσκερων ζῶεῖν καὶ μετα των θανατῶν μου νὰ μένη εἰς τὸ μοναστήριον, ἡ δὲ καὶ τωλμίσι τηνᾶς μετα των θανατῶν μου νὰ τὸ ἀποξενῶσι ἄπου τὸ μοναστήριον νὰ ἦνε ἀφορησμένος παρὰ θεοῦ κυρήου παντοκράτορος καὶ νακρήνετε ἡ ψηγή του μετα τον θεομάχον ἡουδῖων τον σταυροσάντων τὸν κύριον της δόξης».

Ἐφεξῆς ἐν τῷ κώδικι ἐκτίθενται τὰ γεγονότα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἐν Ἀθῶ, ἡτοι τραγικὴ περιγραφή τῶν ἀντιποίνων, ἄπερ ὑπέστησαν οἱ ἀδελφοὶ τῆς μονῆς, καὶ ἡ περιπλάνησις αὐτῶν. (φ. 126α-129β). Ταῦτα ἐγράφησαν ὑπὸ τοῦ καθηγουμένου τῆς μονῆς *Στεφάνου*. ἔδημοσιεύθησαν δὲ ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ κ. *Ἰ. Χατζηϊωάννου* ἐν τῷ Παν-Ἑλληνίῳ Δευκώματι (τόμ. Γ') οὐχὶ πιστῶς, ἀλλὰ μεταβεβλημένα.

φ. 126α «Ἄφου λοιπὸν ἡκολούθησεν ἡ ἄνωθεν γεγραμμένη πολυ-ομβρία καὶ πλημμύρα τοῦ θύακος, ἐσηκώθηκα ἐγὼ ὁ ταπεινὸς Καθηγούμενος Παπᾶ *Στέφανος* καὶ ἐπῆγα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, διὰ νὰ κάμω καμμίαν κυβέρνησιν διὰ νὰ ἡμπορέσωμεν νὰ κάμωμεν τὰ χαλοσμένα μέρη, τοὺς δρόμους καὶ κῆπον καὶ μύλον καὶ νεραγῶγι καὶ ἄλλα πολλὰ ὅπου ἦτον ἀναγκαῖα πρὸς πηρηγορίαν μας. Τὶ τὸ ἐντεῦθεν; ἀκολούθησεν ὁ ψυθιρισμὸς τῆς ἐπαναστάσεως εἰς τοὺς γῶκᾶ, κατὰ μῆνα Ἰανουάριον. ὅθεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐμπῆκεν εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ σουλτάν μαχμούτη. λοιπὸν ἐξετάσεις φοβεραὶ σφαγαὶ εἰς τοὺς ἀρχοντας, ὅσους ἡμπόρεσε καὶ ἔβαλεν εἰς χεῖρας του, ἐκρέμασε τὸν ἀγιώτατον Πατριάρχην Γρηγόριον, τοὺς Ἀρχιερεῖς Ἐφέσου, Νικομηδείας, Λέρον, Τορνόβου, Ἀνδριανουπόλεως καὶ ἄλλους πολλοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς καὶ λαϊκοὺς πλῆθος ἀναριθμητὸν ἐχάλασε. Λοιπὸν ἔμεινα καὶ ἐγὼ ὁ ἄθλιος μὲ τὴν συνοδίαν μου εἰς τὴν πόλιν πάντη (πάντι) ἀπηλπισμένος ἀπὸ ἀνθρωπίνην βοήθειαν, καὶ ἄλλο καταφύγιον δὲν εἶχα παρὰ μόνον τὴν

Κυρίαν μου Θεοτόκον και τὸν τίμιον Πρόδρομον, και ἄς ἔχη δόξαν ὁ πανάγαθος Θεὸς ὁποῦ διὰ πρεσβειῶν αὐτῶν και διὰ τῶν εὐχῶν τῶν πατέρων μας ἐλευθέρωσε μὲ ἓνα τρόπον ὅπου ἀπορεῖ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Ἀφοῦ ἀπηλπίσθημεν πλέον μετὰ τὸν χαλασμόν τοῦ Πατριάρχου, ἠκονόμησεν ὁ Τίμιος Πρόδρομος και εὐρέθη πλοῖον· διὰ τὸ Ἅγιον Ὅρος· ὅθεν ἐμβήκαμεν εἰς τὸ πλοῖον ὡς ἀηλιπισμένοι, εἰς τὸν ἴδιον φ. 126β καιρὸν ἐμβήκαμεν και πέντε τσαουσάδες βασιλικοὶ ἄνθρωποι ὁποῦ ἦταν διὰ τὴν Σμύρνην διὰ ὑποθέσεις βασιλικὰς (ὡ τῶν θαυμασιῶν σου βασιλεῦ) τότε δὴ τότε ἡμεῖς οἱ ταλαίπωροι ἐμείναμεν ἄφωνοι ὡς ἰχθύες μόνον, νοερῶς ἐπεκαλούμεθα τὴν προστάτιδα Κυρίαν μας Θεοτόκον και τὸν τίμιον Πρόδρομον νὰ βοηθήσουν ἀοράτως, ὅμως ἐκεῖνος ὁ αἰμοβόρος Τοῦρκος, ἀφοῦ ἐπλεύσαμεν ὀλίγον διάστημα, ἄρχισε νὰ μᾶς φοβέριση πῶς θὰ μᾶς στειλῇ ὀπίσω εἰς τὴν πόλιν νὰ μᾶς κρεμάσουν ὡς ἀποστάτας και ἄλλα πολλὰ ἐγαυριᾶτο καυχώμενος ὁποῦ δὲν ἤμπορῶ νὰ τὰ γράψω διὰ νὰ φύγω τὴν πολυλογία. Τί κάμνει ὅμως ὁ πανάγαθος Θεὸς και οἱ Ἅγιοι ὅπου εἶχα μαζῆ μου (ὁ Ἅγιος [Παντ]ελεήμων ἡ δεξιὰ του, ὁ ἅγιος Γρηγόριος Ἀκρογαντίνων, ἡ κἀρα του και ἄλλα πολλὰ ἀκόμη) διὰ μὴ χαθοῦν και αὐτοὶ μὲ ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς. ἀφοῦ τοὺς ἐδώσαμεν 180 γρόσια παρακαλοῦντες τους νὰ μᾶς γλυτώσουν ἀπὸ τοὺς κουμερκιάριδες ἐβραίους ὁποῦ εἶναι εἰς τὰ κάστρα ἔνευσεν ὁ Θεὸς και οἱ ἅγιοι εἰς τὴν καρδίαν τους και μᾶς ἐπαρηγόρησαν, πῶς νὰ μὴ φοβούμεθα και θέλουν μᾶς ἐλευθερώσει και ἀπὸ τὸν Πασιᾶ ὁποῦ ἦτον εἰς τὰ κάστρα διωρισμένος ἀπὸ τὸν βασιλέα νὰ πιάνη τοὺς φυγάδες νὰ τοὺς χαλᾶ· ὅθεν πηγενάμενοι εἰς τὰ κάστρα μᾶς ἐλευθέρωσαν και ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν τύραννον και μᾶς ἄφησε και εὐγήκαμεν εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος και αὐτοὶ ἐπαρκαρίσθησαν εἰς ἄλλο πλοῖον και ἐπῆγαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τους, ἡμεῖς δὲ εὐγαίνοντες ἔξω ἀπὸ τὰ κάστρα ἀπαντήσαμεν εἰς τὸ πέλαγος ἀνάμεσα Ἅγιον Ὅρος και λήμνου τὰ ῥωμαϊκὰ καράβια τῆς ἐλευθερίας, ὁποῦ ἐκούρσευαν τὰ παράλια τῆς Τουρκίας Καβάλα και Γεντιτζέ, μᾶς ἐρώτησαν και ἡμᾶς· τί χαπάρια ἀπὸ τὴν πόλιν; τοὺς εἶπαμεν τὰ ἄνωθεν τρέχοντα. λοιπὸν ἐφθάσαμεν χάριτι θεῆς εἰς τὸ Μοναστήριον μας εἰς τοὺς 1821 Μαΐου 9 ἐλάβαμεν χαρὰν μεγάλην και ἡμεῖς και οἱ πατέρες ὁποῦ μᾶς ἀπόλαυσαν ὑγιεῖς· ἐπειδὴ και μᾶς εἶχαν ἀηλιπισμένους· ἐδοξάσαμεν τὸν Ἅγιον Θεὸν και τὸν τίμιον Πρόδρομον, ὁποῦ μᾶς ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς κινδύνους, ἀφοῦ ἤλθαμεν ἐδῶ εὐρήκαμεν τεταραγμένα τὰ πράγματα τοῦ Ἅγίου Ὅρους και εἰς τὸ χεῖρον ὑπήγαιναν. ἔπεσεν ἡ Κασσάνδρα,

ἤχμαλωτίσθησαν ὅλοι ἀπὸ τοὺς Ἀγαρηνοὺς, οἱ Ἀγαρηνοὶ ἐπαπειλοῦσαν καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος νὰ τὸ αἰχμαλωτήσουν. Βλέποντες οἱ πατέρες τὴν ὁρμὴν τῶν Τούρκων ἔστειλαν καὶ ἐπροσκύνησαν τὰ Μοναστήρια, πλὴν ὅσα Μοναστήρια ἐθέλησαν ἐσήκωσαν τὰ ἱερὰ κειμήλιά των καὶ ἔφυγαν εἰς τὸ ἑωμαϊκό, ἀπὸ αὐτοὺς ὁποῦ ἀνεχώρησαν ἤμουν ἕνας καὶ ἐγὼ ὁ ταπεινὸς μὲ τὰ ἱερά μας κειμήλια καὶ μὲ ὄσους πατέρας ἠθέλησαν αὐτοθελήτως νὰ ἀναχωρήσουν διὰ τὸν φόβον τῶν Ἀγαρηνῶν ἤλθαν μαζί μου. ὅσοι δὲ ἠθέλησαν ἔμειναν εἰς τὸ μοναστήριον· ὅθεν ἀνεχώρησαμεν ἀπὸ τὸ Μοναστήριον δεκεμβρίου 23, 1821. Τὴν νύκτα, ὁποῦ ἐμπαρκάραμεν, ἐσηκώθη φουρτοῦνα μεγάλη, ὁποῦ μόλις ἐσαλπάρραμεν τὴν ἄγκουραν καὶ ἐσηκωθήκαμεν εἰς τὰ πανιά πολλὰ πράγματα κινητὰ μᾶς ἔμειναν, ἔμειναν καὶ ἑπτὰ ἀδελφοὶ ἀπὸ τοὺς ἀποφασισμένους ὅπου ἦτον διὰ νὰ φύγουν μαζί μας, ἔμεινε καὶ ἡ φανερωμένη Παναγία καὶ ὁ Παλαιὸς Προδρόμος ὁ ἐγκοσμημένος. λοιπὸν ὄλην τὴν νύκτα περιφερόμενοι εἰς τὸ πέλαγος ἀντικρυ τοῦ μοναστηρίου φουρτοῦνα φοβερή, ἡ θάλασσα ἀγριωμένη. λοιπὸν τί νὰ κάμωμεν δὲν εἰξεύραμεν. ἐγὼ εἶχα ἀπόφασιν ὅτι ἂν δὲν πάρωμεν τὴν Παναγίαν καὶ τὸν Προδρόμον μαζί μας δὲν εἶναι θέλημα Θεοῦ νὰ φύγωμεν, ὅθεν ἐβγήκαν πέντε ἕξ ἀδελφοὶ μὲ τὴν φελιοῦκαν, ὅπου ἂν ἤμπορέσουν νὰ πάρουν, τὴν Παναγίαν καὶ τὸν Προδρόμον καὶ τοὺς 7 πατέρας, ὅπου ἔμειναν· ὅθεν μὲ πολὺν κόπον εὐγῆκαν εἰς τὸν ἄρσανᾶν καὶ μόλις ἤμπορέσαν καὶ ἐπῆραν τὸν τίμιον Προδρόμον, ἐνῶ ἔβαζαν καὶ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας ἔπεσαν ἡ εἰκὼν εἰς θάλασσαν ἐκεῖ λοιπὸν ὁποῦ ἀπηλπίσθησαν οἱ πατέρες (ὦ τοῦ θαύματος!) τὴν εὐγαλαν ἐκεῖνα τὰ φοβερὰ καὶ κορυφούμενα κύματα ἐπάνω εἰς τὸν ἀφρόν, τότε ἀμέσως τὴν ἄρπαξεν ἕνας ἀδελφὸς ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν βάρκα, οἱ δὲ 7 ἀδελφοὶ ὅπου ἦταν διὰ νὰ ἔρθουν ἐδειλίασαν τὴν ὁρμὴν τῆς θαλάσσης καὶ ἔμειναν εἰς τὸ Μοναστήριον. οἱ δὲ μὲ τὴν φελιοῦκαν πέρνοντες τὰς ἁγίας εἰκόνας μὲ πολὺν φόβον βρεγμένοι, μισοπνιγμένοι ἤλθαν ἐπάνω εἰς τὴν γουλέτα. ἐγὼ ἐκάθουμαν μέσα εἰς τὴν κάμεραν, ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ κακὸν τῆς θαλάσσης δὲν ἤμπορούσα νὰ σταθῶ ἐπάνω, ἐκεῖ λοιπὸν ὁποῦ ἐταλάνιζα τὸν ἑαυτὸν μου, βλέπω ἕξαφνα καὶ κατεβάζουν τὴν Κυρίαν μου Θεοτόκον, τὴν φανερωμένην (ὦ τῆς μεγάλης μου χαρᾶς ὁποῦ ἔλαβα!) εὐθύς, ὁποῦ ἐπῆρα τὴν ἁγίαν εἰκόνα, γονυκλιτῶς τὴν ἐπροσκύνησα ὁμοίως καὶ τὸν τίμιον Προδρόμον, καὶ εἶπα μὲ πίστιν καὶ μεγάλην φωνὴν δακρυροώνας: Παναγία μου Θεοτόκε καὶ τίμιε Προδρόμε! τώρα ὁποῦ ἤλθετε μαζί μας δὲν φοβούμεσθε, κάμετε ὅπως θέλετε καὶ πηγαίνετε μας ἐκεῖ ὁποῦ

γνωρίζετε και είναι τὸ συμφερότερόν μας. ἐκινήσαμεν λοιπόν, ὁποῦ μᾶς ἐπήγαμεν ἢ θάλασσα. ἐπήγαμεν τὸ βράδυ εἰς τὴν Ἀμουλιανή, τὸ νησί, και ἀράξαμεν. ἐκεῖ ἤλθαν ὅλα τὰ καῖκια τῶν κλεπτῶν πλὴν δὲν ἐσυγχώρησεν ὁ Θεὸς νὰ μᾶς πειράξουν, τὸ πρῶτὸ ἐσηκώθημεν (ἐπειδὴ και ἔγεινε καλωσύνη) και ἀρμενίζαμεν διὰ νὰ περάσωμεν ἄλλο ἀπὸ τὸ Μοναστήρι διὰ νὰ πάρωμεν τὰ λοιπὰ πράγματα και τοὺς 7 πατέρας, πλὴν εὐρέθη ἓνα καρᾶβι ψαριανὸ και μᾶς ἐκυνήγησε διὰ νὰ μᾶς πιάσῃ. ἔρριξε και 4 κανόνια κατεπάνω μας, ὅμως ἐπήγαμε εἰς τὸν λιμηῶνα τῆς συκιάς και δὲν μᾶς ἔφθασεν. Ἀρμενίζοντες λοιπὸν εἰς τὸ πέλαγος ἀπαντήσαμεν πολλοὺς κινδύνους ἀπὸ κακοὺς ἀνθρώπους ὁμοπίστους μας, πλὴν ὁ Ἅγιος Θεὸς μᾶς ἐλευθέρωσεν ἀπὸ ὅλα. τέλος ἐπλεύσαμεν εἰς νῆσον καλουμένην Πόρο. ἐκεῖ μᾶς ἐδέχθησαν οἱ Χριστιανοί. ὅμως εἰς τὰς ἀρχὰς ἐπάσχισαν μερικοὶ κακοποιοὶ νὰ μᾶς κακοποιήσουν, δὲν μᾶς ἄφησεν ὅμως ὁ Τίμιος Προδρόμος· ἐπειδὴ και ἓνας κακοποιὸς ἄρπαγας ἤλθε και μᾶς ἐζήτησε νὰ τοῦ δώσωμεν ἀσῆμι νὰ ἀσημώσῃ ταῖς πιστόλαις. και ἂν δὲν τοῦ δώσωμεν, ἔχει νὰ ἔλθῃ τὴν νύκτα νὰ μᾶς κάμῃ πολλὰ κακά, ὅθεν βλέποντες τὰ δύο στενὰ τοῦ ἔδωσα ἓνα κανδηλί 80 δράμια και αὐτὴν τὴν κρίσιν νὰ τὴν κάμῃ ὁ Τίμιος Προδρόμος λοιπὸν ἀπερῶντες ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανεν ἐκεῖνος ὁ ταλαίπωρος ὅπου ἐπῆρε τὸ ἀσῆμι μὲ μίαν λυσεντερίαν. τότε ἐλάλησα τὸν ἀδελφόν του ὁ ὁποῖος ἦτον καλῶτατος ἀνθρώπος και τοῦ τὰ εἶπα ὅλα τὰ τρέχοντα, ὅστις ἔμεινε περίλυπος και λέγει μοι, βέβαια ὁ τίμιος Προδρόμος τὸν ἐθανάτωσε, τρέχει δρομαῖος εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐξετάζει ἂν ἀληθεύει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, τέλος εὐρῆκαν τὸ ἀσῆμι και μᾶς τὸ ἤφεραν μὲ μαῦρα δάκρυα εἰς τὰ ὀμμάτιά τους. Ἄλλος ἓνας πρῶτος καπετάνιος τοῦ πόρου μᾶς ἐπῆρε τὰ κουπιὰ τῆς βάρκας μὲ τὸ ζορπαλήκι, και πηγαίνοντας μὲ τὸ καῖκι εἰς τὴν πιάδα, ἐμάλωσαν ἀναμεταξύ τους και ὀίχνοντας ταῖς πιστόλαις τους ἓνα μολύβι ἐκτύπησε εἰς ἓνα κουπί ἀπὸ τὰ ἰδικὰ μας και τὸ τρύπισε, και ἀπὸ τὸ κουπί ἐλάβωσε τὸν πρῶτον καπετάνιον εἰς τὸ μηρί, ὁ ὁποῖος ἐγύρισεν εἰς τὸν πόρον και μᾶς ἔδωσε τὰ κουπιὰ πίσω και ἐμετανόησε, ἐπῆρε και τὸν Προδρόμον και ἔκαμε δυὸ φορὲς ἀγιασμούς, πλὴν δὲν ἰατρούθη· ἀλλὰ ἀπέθανε μὲ ὄλον ὁποῦ ἠπληγῆ του δὲν ἦτον θανατηφόρος. Αὐτὰ λοιπὸν ἐκηρύχθησαν εἰς τὸν κόσμον και ἔγειναν γνωστὸν τοῖς πᾶσι. Τὶ τὸ ἐντεῦθεν; ἐκεῖνοι οἱ κακότροποι, ὁποῦ ἐτοιμάζονταν νὰ ἔλθουν τὴν νύκτα νὰ μᾶς πατήσουν νὰ μᾶς πάρουν πράγματά μας αὐτοὶ ἔγιναν ὑστερον διαφρεντευταί μας· μάλιστα ὁποῦ ἔστειλεν ἡ βουλή καρᾶβι και γράμματα

εἰς τοὺς προεστούς τοῦ πόρου νὰ μᾶς παρκάρουν νὰ μᾶς στείλουν εἰς Κόρινθον, ὅπου τὴν εἶχαν τότες παρμένην ἀπὸ τοὺς τούρκους· πλὴν δὲν μᾶς ἄφησαν οἱ ποριῶται μὲ κανέναν τρόπον, καὶ αὐτὸ ἦτο θαῦμα τοῦ Τιμίου Προδρόμου· ἐπειδὴ, ἂν μᾶς ἄφηναν βέβαια ἐχάναμεν τοὺς θησαυροὺς τοῦ Μοναστηρίου· ἐπειδὴ καὶ μετὰ ὀλίγον καιρὸν ἐπῆραν οἱ τούρκοι πάλιν τὸ κάστρον τῆς Κορίνθου καὶ μόλις ἔφυγαν οἱ φρούραχοι ἀφήνοντας τὰς πόρτας ἀνοικτάς. οἱ ποριῶται αὐτὸ τὸ καλὸν μᾶς ἔκαμαν καὶ ὁ Τίμιος Πρόδρομος τοὺς ἔκαμε πολλὰς χάριτας, ἀπὸ τῆς πολλῆς μίαν μόνον σᾶς λέγω, ὅτι ἐπὶ χρόνους εἶχον τὴν πληγὴν τῆς ἀκριδος καὶ τοὺς ἀφάνιζαν ὅλα τους τὰ ὑποστατικά, καὶ ὄχι κανένα πράσινο φύλλο δὲν τοὺς ἄφιναν ἀλλὰ καὶ τὴν φλοῦδα τῶν δένδρων ἀπὸ ταῖς λεμονιαῖς ἔτρωγον, καὶ καθὼς ἐκάμαμεν λιτανεῖαν καὶ ἀγιασμοὺς μὲ τὴν πάντιμον δεξιάν τοῦ Προδρόμου ἔγινεν ἄφαντος ἡ ἀκριδα καὶ ἐπαρηγορήθησαν οἱ ἄνθρωποι καὶ ἄρχησαν νὰ μαζώνουν καρπὸν ἀπὸ τὰ ὑποστατικά τους, τότε δὴ τότε καὶ εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ἄλλον ἰατρὸν δὲν εἶχαν εἰμὴ τὸν τίμιον Πρόδρομον. Λοιπὸν ἀπὸ τὰς πολλὰς εὐεργεσίας, ὅπου ἀπολάμβαναν ἀπὸ τὸν Τίμιον Πρόδρομον, ἠθέλησαν νὰ μᾶς δώσουν τὸ Μοναστήριον τοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ὅπου ἔχουν εἰς τὸν τόπον τους, καὶ μᾶς τὸ ἔδωσαν καὶ ἐκατοικήσαμεν ἐκεῖ καὶ ἐξοῦσαμεν μὲ αὐτάρκειαν εἰς τὰ σωματικά· πλὴν μετὰ τὴν πυρπόλησιν τῆς νήσου Ψαρῶν ἐφοβήθημεν καὶ ἀνεχωρήσαμεν εἰς τὰ ἐπτάνησα εἰς νῆσον Ζάκυνθον, καὶ ἐκεῖ μᾶς ἐδέχθησαν οἱ ἐκεῖσε Χριστιανοὶ φιλοφρόνως καὶ ἐκαθήσαμεν κατὰ πάντα εὐχαριστημένοι καὶ ἡσυχιοὶ χρόνους τέσσαρας. καὶ ἀφοῦ ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ Κυβερνήτης Ἰωάννης Καποδίστριας ἐσηκώθημεν ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον καὶ ἦλθαμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς νῆσον σκόπελον καὶ ἐκατοικήσαμεν εἰς τὸ Μετόχιόν μας, εἰς τὴν φανερωμένην καὶ ἐκαθήσαμεν καὶ ἐκεῖ ἕνα ἡμισυ χρόνον καὶ ἔπειτα ἐπαρκαρισθήκαμεν καὶ ἦλθαμεν εἰς τὸ Ἱερόν μας Κοινόβιον μὲ ὅλα τὰ ἱερὰ κειμήλια τοῦ Μοναστηρίου μας ἃς ἔχη δόξαν ὁ Κύριος μετὰ τῆς Προστάτιδος μας Θεοτόκου καὶ προστάτου ἡμῶν Τιμίου Προδρόμου ἕνεκα πάντων. Ἀνεχωρήσαμεν ἀπὸ Ἁγιον Ὄρος εἰς τοὺς ἄνωκα, δεκεμβρίου κγ', καὶ ἦλθαμεν εἰς τὸ Μοναστήριον εἰς τοὺς ἄνωκα Ἰουνίου ς'. καὶ οἱ ἀναγινώσκοντες εὐχεσθε καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ Καθηγουμένου Στεφάνου Ἱερομονάχου, ὅπως εὖρη ἡ ψυχὴ μου ἔλεος παρὰ Κυρίου διὰ τῶν ἁγίων ἡμῶν εὐχῶν Ἀμήν.